

[Rager.]

mig anførte udtalelser har indenrigsministerens fulde tilslutning.

Jeg har ikke villet undlade at tage sagen frem, fordi jeg tror, det i virkeligheden skyldes en forglemmelse, at dette ændringsforslag ikke er kommet med.

Oluf Pedersen: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger. Det må jo beklages, at det efter den ordning, vi har, ligger sådan, at de penge, det her drejer sig om i forbindelse med tillægsbevillingslovsforslaget, er helt eller delvis brugt, inden de nu bevilges — det var jo det, vi som et første skridt for et øjeblik siden vedtog at vi skulle prøve på at komme bort fra. Når pengene helt eller delvis er brugt, er der jo ikke megen mening i at nægte at bevilge dem.

Vi vil ikke stemme for lovforslaget, men jeg finder dog anledning til at gøre nogle bemærkninger om et enkelt punkt, selvom det ikke er noget stort spørgsmål — nogle millioner drejer det sig dog om — og det er ændringsforslag nr. 315, som vedrører Det kgl. Teater. Jeg husker, at i de første år, jeg var her i tinget, var dette spørgsmål fremme, og daværende undervisningsminister Borgbjerg fremsatte et forslag, som skulle betyde, at nu skulle Det kgl. Teater undergives kontrol. Teatret skulle have besked om, hvor mange penge det havde til rådighed, og så måtte det rette sig derefter. Denne ordning gælder formelt endnu; Det kgl. Teater har billetindtægt på 3 mill. kr., og så får det 1,4 mill. kr., dels som tilskud fra staten, dels som tilskud fra kultur-fonden. Men det viser sig altså, at disse 1,4 mill. kr., som det var meningen Det kgl. Teater skulle kunne klare sig med, ikke slår til. Man får fra teatergængerne en indtægt på 3 mill. kr., og så skal de, der ikke går der, betale — ikke 1½ mill. kr., men det firedobbelte eller 6 mill. kr., det beløb, der er foreslået på tillægsbevillingslovsforslaget.

Jeg finder anledning til at spørge finansministeren, om ikke det kunne tænkes, at dette forhold blev ændret, således at denne bevilling kom ind under en vis kontrol, sådan at den højtærede undervisningsminister ikke fik lov til fortsat bare at regere efter sætningen: „Lad pengene rulle!“

Finansministeren (Kampmann): Må jeg til indledning takke finansudvalget, fordi det indstiller lovforslaget med alle ændringsforslagene fra nr. 1 til 668 til vedtagelse.

Det ærede medlem hr. Rager rejste spørgsmålet om statens refusion til Københavns kommune til dækning af kommunens udgifter til sindssygeværsenet. Bevillingen er ikke glemt her ved anden behandling, og jeg kan sige, at den ikke kommer til tredje behandling, men jeg kan bekræfte, at spørgsmålet har været forhandlet mellem Københavns kommune og staten gennem lang tid, og særlig efter den sidste forhøjelse, der har fundet sted af statens tilskud til sygehusudgifterne, finder vi det rimeligt, at der også finder en vis korrektion sted med hensyn til statens tilskud til Københavns kommunes sindssygeudgifter. Jeg vil tro, at man i løbet af ret kort tid vil nå frem til at kunne forelægge finansudvalget spørgsmålet, og så må vi se, hvad finansudvalget finder ud af.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen knyttede nogle bemærkninger til ændringsforslag nr. 315 vedrørende Det kgl. Teater. Det ærede medlem var, synes jeg, bekymret over den store ekstrabevilling, der her var tale om. Jeg er også bekymret, men jeg kan ikke helt godkende det, det ærede medlem sagde, nemlig at der ikke var nogen kontrol med disse udgifter. Der er naturligvis kontrol med dem som med alle statens øvrige udgifter.

Oluf Pedersen: Det var jo ikke dette, at pengene ikke blev kontrolleret, som Borgbjerg satte ind overfor. Nej, man fik at vide, at så og så mange penge måtte man bruge, og så måtte man ikke bruge flere; så måtte man indrette sig derefter. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at for Det kongelige Teater gælder der et „Lad pengene rulle“.

Det drejer sig her stort set om fornøjelse, og det kan jo også være nyttigt, men tager vi en anden fornøjelse som biografteatrene, ser vi, at man straffer biografgængerne ganske meningsløst hårdt i øjeblikket. Til trods for, at man samfundsmæssigt set lige så godt kunne lade biografteatrene være fulde hver aften, har man lagt en så stor afgift på dem, at der går færre i biograf-